

Alexandr Sergejevič  
Puškin



Evžen Oněgin

*Evžen Oněgin*

*Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Milan Dvořák c/o Dilia, 1999

Cover © Daniel Pocar, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5548-6 (pdf)

Alexandr Sergejevič  
Puškin



Evžen  
Oněgin

$\frac{1}{4}$   
00

## PROČ ZASE ONĚGIN

Je to už dost let, co mě tehdejší redaktorka nakladatelství Odeon, vynikající rusistka Lída Dušková vyzvala, abych pořídil nový překlad Evžena Oněgina. Vyslovila přitom názor, že do češtiny, toho dynamicky se rozvíjejícího jazyka, by se klasická díla všech světových literatur měla překládat pokud možno pro každou generaci nově. Autorka tehdy nejnovějšího, tenkrát již také třicetiletého překladu Olga Mašková byla zrovna v oficiální klatbě a její dílo spolu s ní. Jediným známým překladem byl tedy u nás nadále dnes již klasický převod Horův.

Přeložil jsem tehdy první kapitolu, ale z projektu nakonec sešlo. Po léta mi zůstala ležet v zásuvce. O půldruhého desetiletí později jsem se rozhodl tu práci přece jen dokončit. Lákalo mě podívat se na klasické dílo ruské literatury z úhlu, který není lidem mimo úzký kruh zasvěcenců příliš znám.

Oněgin není jenom milostnou historií, v níž nejprve A miluje B a B nemiluje A a potom je to zase naopak. Je to také rozsáhlé líčení života a myšlenkového světa vzdělané i méně vzdělané ruské šlechtické společnosti v Puškinově době. Puškin, tento „jediný renesanční člověk v Rusku“, jak se o něm vyjádřil Berďajev, je nejen lyrický a romantický, ale často také ironický a jízlivý. Ve svých úvahách o prázdném pachtění za pozlátkem a marnostmi tohoto světa je to moderní intelektuál se vším všudy.

Uvedu na drobném příkladu, co mám na mysli. Mnoho lidí třeba Evžena Oněgina vnímá spíše jako literární předlohu pro Čajkovského operu. Jako původní Puškinovy myšlenky pak

chápu obsah árie knížete Gremina (tak se ostatně u Puškina nikdo nejmenuje, Taťanin manžel je označen nanejvýš jako kníže N.) o tom, že „láska kvete v každém věku“, v níž kníže opěvuje Taťanu, která v něm, zralém muži, uprostřed plískanic a šedi života znovu probudila lásku, mládí a štěstí. Puškin ale v devětadvacáté strofě osmé kapitoly píše mnohem skeptičtěji:

Láska nám v každém věku vládne.  
Jen mladým srdcím ale je  
deštěm, jenž v jarních bouřích padne  
do polí plných naděje.  
Je pršky vášně osvěžují,  
bohatý květ pak na nich bují,  
a jak je zdrávo pro život,  
vydává časem sladký plod.  
Když s podzimem však vadnou lada,  
je smutný pohled, přátelé,  
na stopy vášně vyčpělé.  
Děšť ve studených bouřích padá  
ne do luk, ale do bažin,  
a kolem lesy obnaží.

Kdo se nad tímhle zamyslí, jistě uzná, že tu autor říká prakticky opak toho, co Čajkovského kníže Gremin.

Ty rysy Puškinova díla, na které chci ve svém překladu upozornit, jsou myslím velmi dobře patrné v první kapitole románu, ale i na četných místech kapitol dalších. Tím nechci říct, že mám v úmyslu zrušit hlavní smysl díla, kterým je přece jen velký milostný příběh. Přál jsem si jen uvést obě složky do náležité rovnováhy.

Pro zajímavost jsem zařadil také naskicované úryvky ze zamyšlené desáté kapitoly, kterou autor nedokončil a již by stejně za vlády svého nejvyššího cenzora cara Nikolaje (Mikuláše) I.

nemohl nikdy vydat, protože tu vyjadřuje sympatie ke svým přátelům děkabristům, které car v prosinci 1825 tvrdě potlačil, vůdce dal popravit a řadu dalších poslal do dlouholetého vyhnanství na Sibiř.

*Milan Dvořák*

*Byl ješitný, a navíc plný oné zvláštní pýchy, která vede k tomu, že se člověk lhostejně hlásí ke svým dobrým a špatným skutkům, což pramení z pocitu nadřazenosti možná jen domnělé.*

*(Ze soukromého dopisu)*

*Ne abych zářil v pyšném světě,  
jen že mám chválu přátel rád,  
něco, co více hodno je tě,  
bych ti, můj čtenáři, chtěl dát,  
co víc je hodno duše krásné,  
jíž vládne vzletný, čistý sen,  
v čem poezie nepohasne,  
v čem prostý duch je veleben.  
Nic naplat, vychutnávej slastně  
těch kapitolek pláč i smích,  
kde radosti se mísí s žaly  
a s lidovostí ideály.  
Je to plod hříček nedbalých,  
dob lehké noční inspirace  
mých nezralých i zvadlých dní,  
i chladné rozumové práce,  
i srdečního soužení.*

## KAPITOLA PRVNÍ

Má naspěch žít a chvátá prožít city.  
*kníže Vjazemskij*

I

„Můj strýc, ten vzor všech dobrých mravů,  
se cítil vážně churavý.  
I vzbudil vážnost k tomu stavu.  
Ten nápad ho snad proslaví.  
Rozhodně jiným směr tím udá.  
Jenomže proboha, ta nuda,  
pečovat o nemocného,  
dnem nocí nesmět od něho!  
Je mistrem nestoudného lhaní,  
kdo s položivým rozkládá,  
polštář mu rovná pod záda,  
truchlivě nosí užívání  
a v duchu cedí zas a zas:  
Kdy už tě, chlape, vezme ďas?“

## II

Tak mladý hejsek vlastní osud  
hodnotil v dostavníku – s tím,  
že Zeus o něj dbal až dosud  
a vybavil ho dědictvím.  
Ludmiliným a Ruslanovým  
přátelům bez meškání povím,  
kdo vlastně je ten hrdina,  
o němž tu román začíná.  
Oněgin je můj dobrý přítel  
a narodil se u Něvy,  
odkud snad, čtenáři, jste vy,  
či kde se blýsknout pokoušíte.  
I já jsem kdysi měl ten cíl,  
sever mi ale uškodil.<sup>1</sup>

## III

V úřadu domohl se chvály  
pan otec za své úsilí.  
Ročně však pořádal tři bály,  
a tak se dluhy vršily.  
Synovi ovšem osud straní –  
nejdřív měl *Madame* na hlídání,  
pak *Monsieur* převzal k učení  
to neposedné stvoření.  
*Monsieur l'Abbé*, pán nijak rázný,  
byl spíše samá legrace,  
poučky v žerty obracel  
a neobtěžoval ho s kázní.  
Denně ho nechal vyběhat,  
kde listím šumí Letní sad.

#### IV

Nastal čas nerozvážných skutků,  
nejasných snů a vzpurných scén,  
světobolů a nyvých smutků.  
*Monsieur* byl z domu vyhozen.  
Evžen se octl na svobodě.  
Účesem přizpůsoben módě,  
oděn jak *dandy*<sup>2</sup> z Londýna,  
svět prohlížet si počíná.  
Mazurku tančil elegantně,  
francouzsky plynň hovořil,  
zvládal i pravopis a styl,  
poklony skládal nonšalantně.  
Takový nástup musel svět  
ocenit, snad i závidět.

#### V

Všem v hlavě troška od něčeho  
někdy a nějak uvízne.  
Potom už hrát si na chytrého  
nebývá nijak obtížné.  
Oněgin byl, jak řekli mnozí  
(soudcové neúprosně strozí),  
až nedůtklivě vzdělaný.  
Měl ono zvláštní nadání  
o každé téma v rozhovoru  
zavadit slůvkem učeným,  
znalecky moudrým mlčením  
se vyhnout závažnému sporu  
a pak si koupit přízeň dam  
za jeden trefný epigram.

## VI

Latina dnes už vyšla z módy  
a Evžen mohl si být jist,  
že nemusí v ní skládat ódy,  
že stačí epigrafy číst,  
mít Juvenála plná ústa,  
psát „vale“ místo „moje úcta“  
a jakžtakž dohromady dát  
verš z Eneidy na citát.  
Choval se zcela nevšímavě  
k moudrostem historických děl,  
ba sotvakdy je otevřel.  
Zato měl nastřádány v hlavě  
historky uplynulých dní  
od římských po ty poslední.

## VII

Zvuk verše neměl za nejvyšší  
a nejsvětější lidský cíl.  
Jak se jamb od trocheje liší,  
přes naši snahu necítil.  
Homéra nebo Theokrita  
nesnášel, Smitha ovšem čítal,  
a tak se z něj stal ekonom,  
který se lehko vyzná v tom,  
jak se má hledět na finance,  
proč víc než o zlato má stát  
o hrubý produkt pečovat  
a o plynulý obrat v bance.  
Otec měl jiné myšlenky  
a zastavoval pozemky.

## VIII

Zřejmě už nemá smysl dále  
rozvádět Evženova plus.  
V čem se však vyznal dokonale,  
na co byl pravý génius,  
co od mládí mu bylo denním  
trápením, prací, potěšením,  
co jediné ho mohlo z pout  
lenivé nudy vytrhnout,  
to byla zručnost v pletkách lásky,  
jíž Naso říkal umění  
a neměl ani tušení,  
že za trest život bouřlivácký  
v moldavské stepi dožije  
daleko od Itálie.

## IX, X

Jak brzy uměl licoměrně  
umluvit nebo přemluvit,  
zažárlit nebo doufat věrně,  
beze slov najevo dát cit,  
tvářit se hrdě, poníženě,  
lhostejně nebo uneseně!  
Jak nyně mlčel, a jak zas  
výřečnost uměl najít včas,  
v dopisech vzdát se běžných frází  
a rovnou k nohám skládat svět,  
na sebe přitom nemyslet,  
mít pohled, který žhne i mrazí,  
bodá i laská! A když chtěl,  
i slzou se mu zablyštěl.

## XI

Jak dovedl se zdát vždy nový,  
nevinnost svými žerty mást,  
polekat zoufalými slovy  
a lichotkami líčit past,  
dokud ho úsměv nepohladí,  
útočit na zábrany mládí  
žárem i chladnou úvahou,  
zachytit něhu prchavou,  
prosit a žádat o vyznání,  
postřehnout, až jí na tváři  
skrývaná láska zazáří,  
a pak chtít tajnou schůzku na ní,  
aby ji někde v ústraní  
zasvětil do milování.

## XII

Měl brzy otevřené dveře  
i k vyhlášeným koketám.  
A aby vyzrál na soupeře,  
aby jim přebral srdce dam,  
pomlouval jízlivě a s chutí  
každické jejich škobrtnutí.  
A přece bodří manželé  
dál byli jeho přátelé.  
Vítal ho chytrák dosud mladý,  
Faublasův učenlivý žák,  
podezřívavý ubožák  
i paroháč, vždy bez výhrady  
spokojený sám se sebou  
a s obědem a se ženou.

### XIII, XIV, XV

Kolikrát sotva vstát se chystá,  
už tu má poštu mladý pán.  
Pozvánky? Ovšem. Na tři místa  
je srdečně dnes večer zván,  
na bály, k dětem na oslavu.  
Můj šibal nedělá si hlavu,  
kam dřív se vydat. Maličkost.  
Na všechny bude času dost.  
Prozatím zevnějšek si pěstí,  
pak hlavu zkrášlí *Bolivar*<sup>3</sup>  
a Evžen jede na bulvár,  
kde zevluje, než z kapsy vesty  
poledne hlásí do světa  
vynález pana Bregueta.

### XVI

Stmívá se. Pozdní odpoledne.  
Sníh letí koním od kopyt.  
Na jeho bobří límec sedne  
mrazivý stříbrolesklý třpyt.  
K *Talonovi*<sup>4</sup> ho vezou saně,  
Kaverin už tam čeká na něj.  
Vejde – a zátka vyletí,  
šumí proud *vína komety*.  
Krvavý *roast-beef* před ním leží  
a hříšek mládí, lanýže,  
dodané přímo z Paříže,  
štrasburská paštika vždy svěží,  
limburský sýr, a vrchol krás,  
obloha – zlatý ananas.

## XVII

Když žízeň dosud žádá vína  
na opečenou kotletu,  
zvonění v kapse připomíná,  
že nadešel čas baletu.  
Evžen je náročností známý,  
zdomácněl mezi kulisami  
a proslavil se dvořením  
tamějším božským stvořením.  
Teď k divadlu se řítí v saních.  
Tam každý, kdo si zaplatil,  
*entrechat* tleská ze všech sil,  
Phèdru a Kleopatru haní,  
Moinu vyvolává zas  
(jen když je slyšet jeho hlas).

## XVIII

Kraj kouzel! před nějakou dobou  
Fonvizin vládl satiře  
a měl tu schůzky se svobodou,  
Kňaznin byl žákem Paříže,  
Ozerov se Semjonovovou  
ovaci sdíleli tu mnohou  
dojatých, vděčných diváků,  
Katěnin přispěl k zázraku  
vzkříšení ducha Corneillova,  
sem vedl mladý Šachovskoj  
svých komedií hlučný roj,  
zde vzešla sláva Didelotova.  
Zde mezi dekoracemi  
ubíhaly mé mladé dny.

## **XIX**

Kde jste, vy bohyně z let mládí?  
Vyslyšte truchlivý můj hlas.  
Vás jiné krásky nenahradí,  
ač v rolích vystřídaly vás.  
Zazníš mi zas, ty sladký sbore?  
Uvidím ruskou Terpsichoré  
se vznášet oduševněle,  
či zatvářím se kysele,  
až lorňon najde na jevišti  
jen tváře cizí, neznámé?  
Budu pak chladně, zklamaně,  
znučněně poslouchat, jak piští?  
Nakonec možná budu rád,  
že mohu aspoň vzpomínat.

## **XX**

Lóže se skvějí v plné slávě,  
v přízemí vře šum hovorů,  
bidýlko tleská nedočkavě...  
A opona jde nahoru.  
Vprostřed nymf, na vypjaté špičce,  
poslušná kouzelného smyčce  
a celá jako ze třpytu,  
Istominová stojí tu.  
Špičkou své druhé ladné nohy  
do vzduchu zvolna píše kruh,  
vtom skok – a letí jako duch,  
jak pírkó od úst Aiolovi.  
Do výše hudba zdvíhá ji  
a nožky se jen míhají.

## XXI

Sál tleská. Vtom tam Evžen vkročí  
a prodírá se řadami.  
Přes lornon zprvu stáčí oči  
k lóžím, a ovšem na dámy.  
Prozkoumá balkon, druhý, třetí...  
Obličej i toalety  
ho ale zjevně otráví.  
Teď opětuje pozdravy...  
A konečně si všiml scény,  
či spíše na několik chvil  
pohledem o ni zavadil.  
Pak zívá: „Chtělo by to změny.  
Balet jsem snášel, teď však mě  
už ani Didelot nenadchne.“<sup>54</sup>

## XXII

Dál čerti s draky honí vodu,  
amorci hlučí ze scény,  
dál na kožiších vedle vchodu  
spí lokajové znavení,  
dál kašle se a smrká v sále,  
syčí se, dupe, tleská stále,  
dál lijí třpyt svůj nádherný  
venku i vevnitř lucerny,  
dál touží koně po své stáji,  
mrazem a čekáním už zlí,  
a kočí, také promrzlí,  
u ohňů panstvo pomlouvají.  
Oněgin však už vyřkl soud  
a teď se jede převléknout.

### XXIII

Verš sotva stačí k vylíčení  
skvostného chrámu parády,  
kde svlečení a oblečení  
jsou něco jako obřady.  
Čeho je zpychlý Londýn plný  
a co nám přes baltické vlny  
za špek a dříví posílá  
pro zjemnělého fintila,  
co dodá Paříž do obchodů,  
aby za tučný obolus  
popíchla rozhyčkaný vkus  
a nasýtila lačnou módu,  
vše zkrášlovalo kabinet  
mudrce osmnácti let.

### XXIV

Jantar na cařihradských dýmkách,  
na stole bronz a porcelán,  
voňavkou v křišťálových sklínkách  
si pěstí smysly mladý pán.  
Hřebínky, pilky, nůžky drobné,  
některé křivé, jiné rovné.  
I kartáčky se pochlubí –  
ten na nehty, ten na zuby.  
Rousseau (a sotva ho to šlechtí)  
potrhle plýtvat výrazy  
a líčil, jak ho urazí,  
když Grimm si před ním pěstí nehty.<sup>6</sup>  
Zastánce práv a volnosti  
se zde své role nezhostil.

## XXV

Muž nemusí mít prázdnou hlavu,  
když vlastní nehty pěstěné.  
Jsme všichni služebníci mravů,  
s tím sotva něco zmůžeme.  
Podoben Čaadajevovi  
svým strachem před břitkými slovy,  
byl Evžen pedant na oděv  
a vyumělkovaný zjev.  
Tři hodiny se namouduši  
otáčel kolem zrcadel,  
a když pak z oblékárny šel,  
vypadal spíše na Venuši,  
která si masku muže dnes  
zvolila pro maškarní ples.

## XXVI

Když už jsem líčil toaletu  
a vzbudil zájem, měl bych snad  
teď všemu odbornému světu  
popsat i Oněginův šat.  
To bych však jednal nerozumně.  
Já vím, že popis měl bych umět,  
Jenomže *pantalóny, frak* –  
chci to říct rusky, nevím jak.  
A přitom uvědomuji si,  
že slovní exotiku vám  
až příliš často předkládám,  
ačkoli čítal jsem si kdysi  
spíš ze zájmu než ze zvyku  
v Akademickém slovníku.

## XXVII

Ted' nad tím bádat nemůžeme,  
abychom nezmeškali bál,  
kam Oněgin se právě žene,  
pročež si drožku zavolal.  
Kočáry stojí vyrovnány  
a dvojítymi lucernami  
iluminují vesele  
fasády jinak setmělé  
a duhy kladou do závějí.  
Dům hostitele září tmou.  
Tam knoty v mělkých miskách žhnou  
a plochu oken přetvářejí  
v jeviště k němým stínohrám  
siluet šviháků a dam.

## XXVIII

Evžen jde k parádnímu vchodu,  
prolétne kolem portýra,  
zdlá pár mramorových schodů,  
a když si dveře otvírá,  
srovná si účes. Sál je plný.  
Všechno se při mazurce vlní,  
hudba už přitlumila zvuk,  
je málo místa, všude hluk.  
Ostruhy jízdni gardy zvoní  
a dámské nožky létají.  
Mnohý muž ani netají,  
jak žhavý pohled vrhá po nich.  
Je kvilem houslí přehlušen  
žárlivý šepot módních žen.

## XXIX

Ve dnech svých nerozvážných přání  
já nevynechal žádný ples.  
Jsou pravým místem pro setkání  
a pro psaníčka ještě dnes.  
Manželé, zde jste v nebezpečí!  
Tak sluchu popřejte mé řeči  
a pilně dbejte dobrých rad.  
Vždyť chci vás jenom varovat.  
Matinky, dohlížejte i vy  
bedlivě na taneční shon  
a dceru střežte přes lorňon.  
Jinak – bůh vám buď milostivý!  
Mohu svět seznámit s tím vším,  
sám totiž dávno nehřeším.

## XXX

Plýtvat jsem časem na zábavy  
až přespříliš, když jsem byl mlád.  
Kdyby tak netrpěly mravy,  
já měl bych plesy dosud rád.  
Mám rád tu nespoutanou mladost,  
tu tlačenci, třpyt a radost,  
i dámy s jejich šňořením  
a jejich nožky, i když vím,  
že v celém Rusku najdu stěží  
tři páry nožek ztepilých.  
I když jsem zchladl, jedny z nich  
mi ještě pořád v hlavě leží.  
Ten vznosný krok mě dohání  
a vytrhuje ze spaní.

### XXXI

Kdy šílenec už pokoj dá si?  
A kde, snad vprostřed pustiny?  
Ach nožky, nožky! Kde teď asi  
šlapete jarní květiny?  
Orient vdechl vám svou něhu,  
do smutku severského sněhu  
jste nepřišly své stopy klást.  
Měly jste rády hebkou slast,  
v níž dotek koberce se mění.  
Já při pohledu na krásu  
zapomněl na lesk věhlasu,  
na rodný kraj i uvěznění.  
Mé mládí však už zaval prach  
jak vaše stopy na lukách.

### XXXII

Diany prsy, líce Flóry  
působů mají na tisíc!  
Pro mě však nožky Terpsichory  
skrývají kouzel mnohem víc.  
Zrak na nich ulpí okouzleně  
a divá touha hned se žene  
za krásou, již si představí,  
o níž však jinak sotva ví.  
Mám je rád pod prostřeným stolem,  
má přítelkyně Elvíno,  
když ke krbu se přivinou,  
když hustou travou jdou a polem,  
na parketu, jímž září sál,  
nad mořem u žulových skal.

### XXXIII

Vzpomínám, záviděl jsem jednou  
před bouří vlnám na moři,  
že divoce se vzhůru vzedmou  
a k nohám se jí položí.  
Přál jsem si s každou vlnou novou  
ústy se dotknout milých nohou.  
Vždyť ani v mládí, za těch dní  
rozbouřeného dychtění,  
já netoužil jsem trýznivěji  
Armidu líbat na ústa,  
na tvář, z níž růže vyrůstá,  
na prsy, jež se vzdechem chvějí.  
Mou duši vášeň, co jsem živ,  
tak nedrásala nikdy dřív!

### XXXIV

Teď vzpomínky mi oživily  
ten sen, jež míval jsem tak rád –  
jak šťastný třmen jí držím chvíli  
a nožky smím se dotýkat.  
Jen představy, jen dotek malý,  
zas chladnou krev mi dokázaly  
ve zvalém srdci rozpálit.  
Už zase láska, zase cit!  
Dost ale slov, jež lyra ztrácí  
pro větší slávu pyšných žen!  
Nestojí přece za vášeň,  
za písně, jimž jsou inspirací.  
Pohled i hlas těch luzných dam  
i jejich nožky jsou jen klam.

### XXXV

Co Oněgin? Ten, spící zpola,  
byl právě domů přivezen,  
když na Petěrburg buben zvolal,  
že začíná zas nový den.

Vstal kupec, poslíček už běží,  
drožkář se loudá po nábřeží,  
mlékařka spěchá se džbánem  
po sněhu sotva šlapaném.

Ráno dá pokyn k otevření  
okenicím i petlicím,  
z komínů stoupá modrý dým  
a přepečlivě ustrojený  
německý pekař zas a zas  
otevívá svůj *vasisdas*.

### XXXVI

Mezitím, bálem unavený,  
blaženě klesne na polštář  
a klidně v půlnoc ráno změnění  
na přepych zvyklý požitkář.

Probudí se až po poledni.

Pak čeká ho zas život všední,  
večeře, divadlo či ples,  
a zítra bude to, co dnes.

Zdalipak byl však Evžen šťasten,  
když volný, v květu mladých let,  
vítězství dobyl vždycky hned  
a život zasvětil jen slastem,  
střemhlav se vrhal do zábav,  
a přece ze všech vyšel zdrav?

### XXXVII

Ne, brzy nabažil se lásky  
a city vystřídal v něm chlad.  
Myšlenky na úchvatné krásy  
ho přestávaly vzrušovat.  
Žárlit a šílet neměl síly,  
přátelé už ho otrávil.  
Kdo by se také každý den  
nad paštikou a biftekem  
obíral lahví šampaňského  
a vtípem bodal okolí,  
zvláště když ho hlava rozbolí?  
Byl vznětlivý, teď však i jeho  
znudilo prát se pro slovo  
na šavle nebo olovo.

### XXXVIII

Choroba, jejíž prapříčinu  
sotvakdo opravdově zná,  
podobná anglickému spleenu,  
ta ruská chandra pověštná,  
zmocnila se ho zpoznenáhla.  
Ne že by ho až ke dnu stáhla,  
střílet se nebyl jeho styl.  
Život se mu však zprotivil.  
Jako Childe Harold podmračený  
vstupoval do všech salonů,  
nevěnoval se bostonu,  
pohled či vzdechy krásné ženy,  
pletichy světských klevetnic,  
to vše mu neříkalo nic.

### XXXIX, XL, XLI, XLII

Ty velkosvětské vzdělkyně!  
Těch prvních najednou měl dost.  
Na mládí stěží oceníme  
nabílovanou učenost,  
jež mluví vznešenými slovy  
o Sayovi a Benthamovi.  
Taková ctnostná beseda  
opravdu těžko snést se dá.  
A navíc jsou tak mravů dbalé,  
tak povznesené nad neřest,  
tak úzkostlivé na svou čest,  
tak rozumné, tak dokonalé,  
tak nepřístupné pro muže,  
že nic než spleen mít nemůže.<sup>7</sup>

### XLIII

Vy také, sličné kněžky mládí,  
úchvatně krásná stvoření,  
vy, s nimiž noční drožky pádí  
po petěrburském dláždění,  
i vás se Evžen vzdal v té chvíli,  
kdy požitky ho znechutily.  
Zamkl se doma. A co dál?  
Oněgin zívá, pero vzal  
a chvíli vážně psát se chystal.  
Práce ho ale zmohla hned.  
Brzy se přestal pokoušet  
proniknout do řad tovaryšstva  
těch, o kterých nic neříkám,  
protože náležím k nim sám.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Evžen Oněgin.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.